

CON ONG

tuần báo trào phúng đối lập

(môn bài nhà nước cấp số 3716/TBTT/CHBCI)

SỐ 113

10 TÌ

TUẦN LỄ 21-5

ĐẾN 27-5-1970

CHỦ TIỆM kiêm ĐÀU BẾP : MINH VÕ — CỬA TIỆM : 54 VÕ TÁNH, ÔNG NÓI 24901 — 93801

Wason
DS 531
C7444

CẤP TIẾN MỘT TÍ CHĂNG

Mới đây, Tổng Thống sáng suốt Nguyễn văn Thiệu của ta đã ban huấn từ cho anh em cán bộ xây dựng nông thôn tại Vũng Tàu. Trong bài huấn từ, có những lời sáng suốt ra phết. Ấy là Tổng thống khuyên đồng bào nên xử dụng lá phiếu của cử tri một cách sáng suốt kéo lại bị bịp như bốn mùa bầu cử cũ của nền đệ nhị cộng hòa. Bị bịp thanh ra, từ Hội đồng Tỉnh—Thị xã, Đô thành đến Hạ, Thượng viện rất đông lưu manh, ăn cắp và điều dóm. 28 tháng 6 năm 70 sẽ có

một phát bầu cử Hội đồng Tỉnh, Thị xã và Đô thành mở màn cho những màn bầu cử sáng suốt tương lai. Phong trào Quốc gia Cấp Tiến (yêu cầu typo đánh trúng dấu sắc đừng có nhầm dấu huyền) đưa ra rất nhiều gà nòi thử cựa ngày 28 tháng 6. Mới đưa gà ra mà «phong trào ta» đã tạo khá nhiều tai tiếng. Nhật báo Hòa Bình khắc trên «Bia Miệng» vụ lo lót dớp hit tại quận 11 có khí hơi bí ối. Và, những con gà của «phong trào ta» thả chọi ngày 28 tháng 6, nhiều con

chỉ là gà... ghè!
Cấp Tiến chủ trương cấp tiến. Mũi tên đi lên chứ mũi tên không chúc xuống. Tuần báo Con Ong tuy đã kích hơi kỹ «phong trào ta» song đã kích với tinh thần... bái phục. Chúng tôi vẫn trông đợi cái «trung tâm», cái «rốn» của các đảng phái Giao Chỉ tạo lập một kỷ nguyên mới cho đảng phái. Bởi vậy, chúng tôi, tuy rằng chẳng thắng chó nào ra tranh cử nên cóc cần tranh đấu, mà vì yêu mến «phong trào ta», chúng tôi xin làm những kẻ ăn mày, xin «phong

trào ta» chăm dứt trò vận động tranh cử ma giáo và rút những con gà ghè về làm tùy phái cho «phong trào ta» cho nó được việc.
Tranh cử mà lem nhem, lo lót, dựa quyền nhà nước là tranh cử bịp bợm. Đã bịp bợm thì không... cấp tiến. Thì rồi lại vẫn chỉ có những khuôn mặt ăn cắp, bệ rạc đại diện dân. Lo xa như vậy, chúng tôi yêu cầu phong trào Quốc Gia Cấp Tiến hãy tỏ ra cấp tiến ra rít trong cuộc bầu cử 28-6-70.
Nếu «phong trào ta» dung túng trò chơi bần sơ khởi, hãy ráng chịu tiếng thổi với dân tộc và lịch sử.

QUÍ VỊ LANG TÂY ĐANG TÌM XEM DANH VÀ UY TÍN CHỐN ĐÀU

TIN... ĐỌC

HOANG NHAM *thâu lượm*

Kẻ bảo là có, kẻ nói không ắt có một kẻ đã nói láo

● Nhưng rút cuộc thì đều là nhân viên cao cấp của C.P. cả.

SÊ GHỀNH. Mới đây trong một cuộc phỏng vấn dành cho hãng Reuter, QVK Phan quang Đán. Chủ tịch tịch UBLB cứu trợ Việt Kiều tại Miên đã tỏ cá o nhậ cầm quyền Nam vang ngược đái Việt kiều và đề nghị đưa 600.000 miên Kiều đang sống ở nam VN về Cao Miên.

Trước khi ông Đán lên tiếng về vụ Cao Miên, đã có một số nhân viên cao cấp nhà nước Anamta sang tận Cao miên để nhận xét tình hình. Khi về, quý vị này đều tuyên bố "Miên không hề sơ tới lông chân Việt Kiều".

Cũng là nhân viên chánh phủ, được giao phó sứ mạng lo cho Việt kiều ở Cao miên ông thì bảo Việt kiều không bị ngược đãi và tàn sát, ông lại bảo có

Như vậy có nghĩa là nhà nước Anamta chủ trương chính sách «có có không không».

Giới bình dân dốt nát nên không hiểu được chính sách cao siêu đó. Họ chỉ lý luận giản dị rằng: cùng một sự kiện, kẻ bảo có, kẻ bảo không, ắt phải có kẻ nói... láo.

Kẻ nào nói láo thì, rút cuộc cũng là nhân viên chính phủ.

CÁC NHẬT BÁO NÊN BẮT CHƯỚC KIỂU CÁO LỖI NÀY

SÊ GHỀNH.— Nhật báo CL số ra ngày 17 và 18-5, nơi trang 3 có một cái «cáo lỗi» rất đáng chú ý.

Trong cái cáo lỗi này có một đoạn như sau: «Trong bài tường thuật cuộc họp báo của SV đảng tại trong số báo đề ngày 16-5-70, vì sự thiếu trách nhiệm của ký giả Tâm Chung, Tòa soạn đã để loan báo một sự kiện hoàn toàn thất thiệt».

Từ trước tới nay người ta cứ tưởng tờ báo là kết quả làm việc của một tập thể và những sơ sót, nếu có, thường là từ báo nói chung chịu trách nhiệm trước dư luận. Cái khi nào có kiện cáo, tác giả mới chịu trách nhiệm trước pháp luật.

Nay đọc cái cáo lỗi trên, người ta mới biết người ta đã nghĩ sai và, các nhật báo khác nên bắt chước CL. Có cái từ nào sai lầm, nên lỗi ngay tên ký giả của mình lên mặt báo mà khai; nếu cần ghi rõ cả lý lịch.

Như vậy tòa soạn sẽ đỡ bị trách nhiệm; lại được tiếng tốt với anh em cộng tác.

Các chính khứa đeo... mo thì làm sao mà chọn mặt được

DIÊN HỒNG. Sáng 18-5 một Nghị Sĩ đã lên tiếng với báo chí rằng: theo ông nếu QH tự cắt bỏ phần lớn quyền hạn của mình để chấp thuận «luật chương trình» của HP, thì không thể tiếp tục đề nghị các Trần thiện Khiêm mà cần phải chọn mặt gửi vàng cho chắc chắn.

Ý của Nghị sĩ này là muốn đi một đường «đổi chác» Điều này tuy hơi bản, nhưng tạm cho là được đi.

Nhưng người ta nhận thấy trong đề nghị đổi chác của Nghị sĩ này có một vài khó khăn, nếu thực hiện.

Trước nhất là việc chọn mặt. Thời nay, nhiều chính khách có thói quen đeo mặt nạ bằng, mo nang nên rất khó mà chọn cho đúng. Chứ nếu không thì ông Nghị đã không trở thành Nghị sĩ!

Cái khéo thứ hai là giả thử thay một nội các khác, rồi nội các này không làm được gì, lại thay nữa, rồi thay nữa, thay

đã phát hành toàn quốc NHỮNG BÀI KHÔNG TÊN mười tình khúc bất hủ của một đời viết nhạc.

★ Vũ Thành An

Khai Phóng xuất bản

Người

(TUẦN BÁO NHỎ LÔNG NÁCH NHÀ NƯỚC)

Hoan hỉ kính mời các thượng tọa, đại đức của Ấn Quang và Việt Nam quốc tới nghe thuyết pháp, Vào cửa tự do. Xuất nhập tùy ý.

Chỉ cần «cúng đường» hai choác. Cắm mang dao búa, xén.

● Ngõ hầu có thể bảo vệ một cách hữu hiệu.

● Nhờ nói mà không nghĩ, nên lang Tây NHĐ không bị...nôn.

SÊ GHỀNH.— Quý vị lang Tây vừa bị thợ choác, DB Lê quang Hiến chửi một phát hơi nặng. Thợ Choác Hiến bảo rằng có nhiều lang Tây... bắt nhân và Hiến đã có hồ sơ 300 ông Lang Tây thuộc loại «không phải là người» này Chả biết Hiến nói thật hay nói phét.

Các Lang Tây đã nhảy nhồm lên như bị Ong chích dít, Hội đồng QGYSD đã họp và

lập ra một Ủy ban gọi là «Ủy ban bảo vệ Danh dự và uy tín y sĩ».

Lập xong ủy ban này, việc làm đầu tiên của ủy ban là chia nhau đi tìm xem danh dự và uy tín của y giới hiện nay đang ở đâu, để có thể bảo vệ một cách hữu hiệu.

Tiếp theo đó, một đại đội lang Tây đã được triệu tập vào chiều 16.5. Nhiều ông Lang Tây đã lên diễn đàn chửi thợ choác Hiến. Lang Tây Ng hoài Đức gọi Hiến là «sâu bọ lùn làm người». Ông cũng còn cho biết chỉ cần nghĩ tới Hiến là ông đã buồn nôn.

Sau khi phát biểu ý kiến nhiều nhiều dài dài về Hiến, người ta không thấy ông nôn.

Các nhà báo lấy làm lạ xúm vào phỏng vấn tại sao ông bảo nghĩ tới Hiến thì ông buồn nôn, vừa rồi ông nói về Hiến hơi nhiều, mà chẳng thấy ông nôn? Lang Tây Đức trả lời rằng: «A... tại tôi nói mà tôi không... nghĩ».

Cứ tọa đều vỗ tay khen là chí lý.

Đại Hội này cũng lại sốt sáng chữi ngành Đông y và Y dược. Lang Tây Chức to cáo «thuốc bắc đều nhập cảng từ Trung Cộng». Cứ tọa bèn đồng thanh chửi «mẹ kiếp! Trung Cộng là nước CS. Uống thuốc của CS thế nào cũng mắc bệnh đi là chảy mà chết».

hoài rút cuộc hết người để thay.

Lúc đó rúng quá không có chó đành bắt mèo ăn c...chả nhẽ lại mời ông làm thủ tướng hoặc tổng trưởng KTTT

Vấn biết rằng Nghị sĩ này thì muốn đưa đầu anh Tây lại lên làm thủ tướng.

Nhưng có cái phiên là không nhẽ dân Anamta lại để cho Tây lại cai trị như thế chả hóa ta lại muốn quay về thời pháp thuộc.

Mặt khác, người ta cho rằng vấn đề quan trọng là QH phải xét xem «luật chương trình» có ích lợi gì không. Nếu nó thối um, thì dù giao cho nội các nào nó cũng vẫn thối.

Giao cho nội các tây lại càng thối hoặc

Y. K. C. O

ANH ĐỒ TÈ

Theo tin các báo thì ngoại trưởng Cao man Yem Sambaur đến VN vào ngày 20-5 để thảo luận với các giới chức VN về vấn đề tái lập bang giao giữa 2 nước Việt Miên.

Không biết Sambaur đã tới VN chưa? Nhưng Ykeo nghĩ rằng việc này chưa thể và chưa nên thực hiện. Bởi vì Anamta còn những vấn đề tiền quyết.

Trước hết là món «nợ máu» chưa thanh toán. Hàng ngàn Việt kiều bị rợ Cao Man thiệt chả lẽ bỏ qua. Sau nữa là số tài sản khổng lồ của hơn 50 ngàn Việt kiều đã hồi hương đang bị Lon Nol nắm giữ.

Cho đến khi nào hai vấn đề trên chưa giải quyết ổn thỏa thích đáng, việc tái lập bang giao chưa thể bàn đến được.

Hiện nay quân ta đang chiếm

thượng phong. Quân Cao Man còn phải cần

có ngậm vành lay quân ta sang giúp sức đuổi CSBV và VC. Ta đã một công đôi việc: vừa giúp Cao Man, vừa thanh toán các an toàn khu của VC bên đó

Vậy thì Anamta có toàn quyền «giũ e pa pa». Ở hay! Tại sao không nhỉ? Việc có gì mà bàn luận cho nó tốn nước bọt.

Mẹ kiếp! không có cái gì thối bằng một lũ quan quyền của ta trịnh trọng com lưca ca vát ra phi trường xum xoe đón tiếp một anh... đồ tè.

LỘN MỀ

Ngược đời

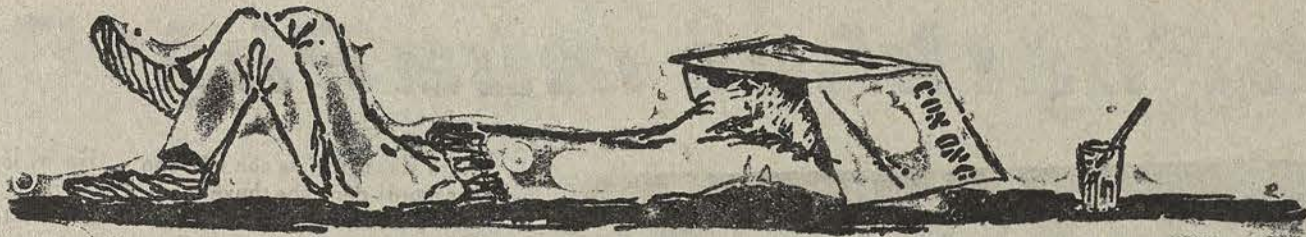
Mùa lễ Phật Đản năm nay được coi là âm ảm nhất trong lịch sử Phật giáo VN.

Theo chính lời thầy chùa Hộ Giác thì Phật tử có vẻ làm biếng treo cờ. Đó có lẽ là một dấu hiệu của sự chán nản của Phật Tử đối với cấp lãnh đạo tinh thần. Điều mỉa mai hơn nữa là phe ÁQ và VNQT nhân lễ Phật Đản đều lên tiếng kêu gọi thế giới cần thể hiện tình thương, chấm dứt mọi xung đột quay lại ôm lấy nhau và hôn nhau thân ái. Trong khi chính bản thân của những vị to tiếng kêu gọi đó lại vẫn còn đầy tham sân si, vẫn giữ nguyên mối đố kỵ nhỏ nhen.

Quý thầy chùa cũng còn kêu gọi phật tử phải giác ngộ, rời bến mê. Trong khi quý thầy đang ngụp lặn trong bến mê ồ ồ khổ.

Vậy thì phải chăng đã đến lúc Phật Tử phải giác ngộ quý thầy dẫn dắt quý thầy và giải thoát cho quý thầy.

Đó là chuyện ngược đời, nhưng đúng và cần cho hiện trạng Phật Giáo VN.

CẢ KÊ DÊ NGÕNG

DÂN CHỦ PHÁP TRI

Khi được các thương phế binh đại diện, xin trưng tri Linh Mục Đình Xuân Hải thuộc địa phận Tân phú, đức Tổng Giám Mục Nguyễn văn Bình, đã nói một câu thật đúng :

—Tôi chỉ lo về chuyện tinh thần, về chuyện đạo. Còn về chuyện như các ông nói, đó thuộc về luật pháp. Linh Mục Hải cũng là một công dân. Nếu ông ta phạm tội, đã có luật pháp, có tòa án. Tôi không có thẩm quyền gì để nói về chuyện luật pháp với một công dân...

Tôi rất kính phục đức Tổng Giám mục về câu trả lời đó. Nhưng mấy ai đã phân biệt chuyện đạo chuyện đời rõ ràng như đức TGM Nguyễn văn Bình?... Trên đất nước này, luật pháp thường được áp dụng một cách thật linh động. Hình như luật pháp đã kiêng nể một số người. Sự bất công chính ở đây mà ra...

Trong truyện Tam Quốc, Từ Thỉnh cho chém đầu Tôn Thiệu, là cháu của Ngô đế Tôn Quyền, khi được Tôn Quyền van xin, đã trả lời :

— Luật pháp không phải riêng của đại vương, cũng không phải riêng của tôi. Đó là luật pháp của quốc gia. Nay hân ý là cháu của đại vương, không tuân theo thượng lệnh, thì tôi làm sao có thể áp dụng luật pháp quốc gia...

Về thời quân chủ, người ta đã coi luật pháp quốc gia là trọng. Thời này là thời dân chủ pháp trị. Nếu luật pháp không trị nổi con người, thì sự hỗn loạn chắc chắn sẽ không thể nào tránh khỏi.

Những quyết định của Tối cao pháp viện, trong những lúc gần đây, một phần nào cũng đã làm người dân còn một chút tin tưởng vào luật pháp. Ít nhất, người ta cũng còn nhìn thấy ở quốc gia này, có ba quyền độc lập : lập pháp, hành pháp và tư pháp. Trong việc tập làm dân chủ, hãy cứ phân chia thành những quyền hành riêng biệt đã... Rồi với thời gian, cây dân chủ sẽ lớn dần và đơm bông, kết trái. Những bàn tay phá hoại, dù là những bàn tay phù thủy, cũng không thể nào đốn ngã được một cây đại thụ, cành lá đã xum xuê.

Tôi đã nói chuyện với nhiều người dân nước tôi về những phán quyết của Tối cao pháp viện. Phần đông đều không tin rằng Nhà Nước Giao chỉ sẽ áp dụng đúng với những điều Tư pháp quyết định. Dân chúng đã hết tin Nhà nước. Những điều thất tín, đã xảy ra dồn dập, từ vụ tra tấn sinh viên, từ vụ đàn chào Trần Ngọc Châu, và tiếp theo những vụ rối loạn đầy nước mắt. Bây giờ,

Nhà nước lấy lại những điều thất tín xảy ra từ trước, bằng cách áp dụng những phán quyết của Tối cao pháp viện, tôi nghĩ rằng vẫn còn chưa muộn. Và như vậy, Nhà nước cũng đã nêu cao được chính nghĩa là luật pháp lúc nào cũng đứng vào thế độc tôn.

Người dân nước tôi, chỉ có 1 thứ để tin tưởng là quyền Tư pháp. Hành pháp và lập pháp, hai thứ đó, đã mùa gậy vườn hoang, từ ba năm nay, gây ra rất nhiều cảnh chướng tai, gai mắt. Xe hơi của các ông dân biểu, mang số tạm nhập, chạy khắp nẻo đường trong thành phố. Có những vụ vi phạm luật nho nhỏ như vi phạm luật lưu thông, chỉ cần

đồng vài trăm tiền phạt cũng thờ thối hân hoan, ấy thế mà cũng đưa cái thẻ dân biểu ra để hù những người lính, lương chỉ hơn bốn ngàn đồng. Rồi những ông làm lớn trong hành pháp trong chính quyền, khi phạm luật, cũng được bưng bít, bỏ qua. Người ta cho rằng làm như vậy, để giữ cho uy tín quốc gia. Tôi thì cho, uy tín quốc gia, sờ dĩ « đi doong », cũng là vì những con người không biết giữ gìn uy tín con người...

Sáng nay, tôi phải tiếp một gia đình đông người. Cả gia đình này kéo tới tòa soạn, tìm đến anh em chúng tôi để kêu nài một việc không đẹp với một ông Nghị sĩ. Khi nói tới Nghị sĩ, chúng tôi đã định lắc đầu... Vì chúng tôi nghĩ rằng, muốn đối thoại, thì phải đối thoại với những người nào còn biết một tí gì gọi là lẽ phải. « Khôn chẳng qua lẽ, khôn chẳng qua lời ! » Với các ông Nghị sĩ, những lời nói phải, không thể nào có thể lọt được vào tai...

Nhưng sau khi nghe được câu chuyện, chúng tôi đã quyết định dùng trang giấy này, để nói lên những cái ngang bướng của một đảng dân cử. Chúng tôi kêu gào cho được sự áp dụng luật pháp. Tôi muốn nói với người đứng đầu cả nước, những câu mà Từ Thỉnh đã nói với Tôn Quyền : Luật pháp không phải của riêng ai. Luật pháp là của quốc gia. Sự áp dụng luật pháp, phải thật bình đẳng, và chính nhờ đó mới giữ được trật tự xã hội.

Ông Nghị Sĩ Lê Văn Thịnh bán một căn nhà. Người ta bỏ tiền ra mua, một số tiền không nhỏ. Giấy tờ làm xong xuôi, tiền đã trao đủ, căn nhà đó đã thuộc về chủ mới. Ông Nghị sĩ xin được ở lại mười ngày để lo kiếm nhà khác. Ấy thế là ông Nghị Sĩ ở lại luôn, không thêm dọn đi, kể từ ngày đó tới nay vừa đúng một năm tròn.

Gia chủ đã nhiều lần tới năn nỉ, khóc lóc. Tim của ông hình như được chế bằng sắt, nên không thể cảm động nổi.

Thưa với Nhà Nước, với cơ quan công quyền nhưng cái mác « bất khả xâm phạm » làm ông vững như bàn thạch, ai lay chẳng chuyển, ai rung chẳng rời. Cuối cùng gia chủ đã cắt 1 căn lầu trước cửa nhà ông làm chỗ che mưa, che nắng, vợ chồng con cái trú ngụ, rồi đành đưa ông tới trước ba tòa ông lớn.

Bản án mới nhất đề ngày 13 tháng 5 năm 1970, gồm có phúc quyết của tòa Thượng Thẩm, đã chấp đơn của Phạm văn Vĩnh (tức gia chủ), truyền trực xuất Lê Văn Thịnh cùng thụ quyền, quyền thuộc ra khỏi căn nhà số 15B đường Trần quốc Toản Saigon, để trao nhà trở lại cho nguyên đơn.

Và cuối cùng, bản án này có những lời chém đĩnh, chặt sắt rất ư là đao to, búa lớn :

Nhân danh Tổng Thống Việt Nam Cộng Hòa.

Truyền lệnh cho các thừa phát lại thi hành bản án này khi được triệu dụng ;

Truyền lệnh cho các vị Chương lý và Biện lý, giám đốc sự thi hành đó ;

Truyền lệnh cho các vị chỉ huy binh lực và viên chức cao cấp của quyền lực quốc gia phải giúp sức khi được triệu dụng một cách hợp pháp .

Câu chuyện tưởng tới đây là kết thúc. Nhưng thưa quý vị độc giả thân mến của bầu báo, nếu câu chuyện đó được kết thúc ở đây, thì ở nước này đã có được một tí tí dân chủ pháp trị, Câu chuyện vẫn còn « nhai kẹo cao su », với nhiều chất « phi nhân » của người Nghị sĩ Lê Văn Thịnh.

Ông ta vẫn không trả cho gia đình đáng thương nọ, làm việc suốt cả một đời người, mới có một số tiền để mua một căn nhà, mong rằng « an cư », rồi sẽ « lạc nghiệp ». Không ngờ dính phải một ngài đại bịp.

Khi mà gia chủ than phiền với chúng tôi, chính tôi là một kẻ không tin. Tại sao một bản án, khi muốn áp dụng với một Nghị sĩ, lại cần phải có chữ ký của ông Tổng trưởng Tư pháp ? Rồi thì 5 lần, bảy lượt, cái gia đình khốn khổ này lên Bộ, mà không thể nào yết kiến được ông Tổng trưởng Lê Văn Thu để kêu nài về chuyện Ngài Nghị sĩ Lê Văn Thịnh. Chỉ gặp được ông Đồng lý để nghe một câu, tức như bị bả đá. Ông Đồng lý đã khuyến cáo rằng, phải đợi ông ta hết kỳ hạn Nghị sĩ thì mới thi hành bản án đó được, vì không muốn làm mất mặt QH.

Đó chính là một tấm gương lớn lao cho nền dân chủ pháp trị

Tôi không có thù oán gì với ông Nghị Sĩ Lê Văn Thịnh, nhất là chưa biết ông ta, mồm ngang, mũi dọc ra làm sao. Với gia chủ căn nhà 15 B đường Trần quốc Toản, hôm nay mới chỉ là một buổi sơ kiến. Nhưng tôi cũng nói lên chuyện này để khuyến cáo người dân nước tôi, từ nay trở đi, đừng có dính dáng gì tới mấy ông Nghị Sĩ. Gọi họ là bệnh hủi, bệnh dịch, có lẽ cũng không quá lời.

« Chàng qua cái đất nước này đã tới thời kỳ đại loạn. Thời loạn, yêu quái thường xuất hiện. Nhưng yêu quái, cứ như Lê Văn Thịnh, chắc ngàn đời có một. Có một đảng nghị sĩ như thế, thật về vang cho tòa nhà Lập pháp. »

Người đứng đầu cả nước, đã khuyến chúng ta, lần đi bầu này, cần phải thận trọng, kéo bầu lăm. Thật là một lời khuyên đáng tiền. Cũng chỉ vì bầu lăm, chúng ta đã không có một nền dân chủ pháp trị, mà chịu đựng một nền dân chủ hỗn loạn liên miên .

Xin ơn trên phù hộ chúng ta !...

bức má

THỢ BỐC

CON CÒ CỦA ÔNG CÒ QUÝ LẮM

Trong lúc dân chúng bắt đầu chán cái trò cút bắt của Sinh viên với nhân viên sở dùi cui, thì mấy anh Sinh viên lại vừa loan báo các tin các ông đi kiện một ông cò ở quận nhất vì « công xúc tu sĩ », chuyện mới nghe hơi ngược đời vì thường là các ông Cò mới có nghề đi bắt người, bắt về bất cứ tội gì, trong đó có tội công xúc tu sĩ, chứ bao giờ ông cò lại đi « Công xúc tu sĩ » để bị bắt bao giờ !

Tội công xúc tu sĩ là tội của những anh chàng bặm lăm quen thói, một phút ngứa ngáy bàn tay đi sờ nhẹ hay bóp nặng đôi gò bồng đảo của một cô hay bà nào không quen, mặc dù bà hay cô ấy có mặc áo như ở trần đi nữa hoặc là anh chàng ấy mắc bệnh ưa triển lăm cái, « con củ lẳng » của mình ra trước mắt mọi người, nhất là trước mắt các bà, các cô, để xem các bà các cô hét lên mà chạy rồi cười vui.

Theo lời tố cáo của các sinh viên, thì một ông cò ở quận nhất đã khoe con cò của ông trước mặt tới 72 sinh viên, không biết ông có cho nó biểu dương lực lượng không ? Nhưng ông đã cho nó pipi vào một đống lửa sinh hoạt của các anh em sinh viên ấy ngay tại sân bốt quận nhất.

Cứ kể theo đúng luật, ông cò đáng bị ra tòa về tội công xúc tu sĩ, bởi lẽ ông đã cho tới 72 người xem con cò của ông một lúc, thay vì « giành cho một người xem như đã độc quyền xem và xử dụng từ trước tới nay. Nhưng ông sẽ không phải ra tòa, vì ông đã cho trình diễn con cò của ông trong vòng rào quận là khu « bất khả xâm phạm ». Khu quân sự, ai vượt qua rào cản binh sĩ sẽ nổ súng, tóm lại là khu đất của những người có độc quyền như ông cò.

Các sinh viên chẳng lẽ đã mau quên rằng tại khu đất đó, điều II và VI Hiến Pháp còn phải dậm chân một hai ở ngoài cửa sao, và chắc các sinh viên càng không thể quên được là các bạn của họ đã từng bị đánh tới người ở trong vùng đất đó. Người

đang bị đánh, tức là còn bị trước đoạt nhân phẩm, trước quyền làm người, thì cái chuyện 72 sinh viên « bị coi » con cò của ông cò, phải được kể là một điều u hân hạnh, một « âu xúng » lớn lao, vì con cò của ông cò quý lắm, đâu phải ai coi cũng được ! Các anh em sinh viên có « phước » lắm mới được « chiêm ngưỡng đúng nh an » nó đấy. Vậy

các anh em mau rút đơn mau bãi nại là vừa THỜI OANH LIỆT NAY CÒN ĐÂU !

Ngày Phật Đản năm nay, trước cảnh cờ rú, trống im. Con Ông tranh nhò đến ngày Phật Đản năm 1969, ngày Phật Đản vĩ đại nhất. Kể từ ngày có lẽ là lập quốc. Đai lễ cao xừng xừng ở bên Bạch Đằng, phát từ trùng trùng, điệp điệp, cờ xí, biểu ngữ rộn ràng, khí thế chất ngất. Có nhiều người nói chính ngọn lửa thiêu thân Quảng Đức đã nung đúc lên cái khí thế đó.

Năm 64, năm toàn thịnh nhất của Phật giáo VN. nhưng sự toàn thịnh này đã cháy bùng như một ngọn lửa rơm, vì ngay từ năm sau Phật giáo thống nhất đã chia làm đôi, và sau 5 năm chiến tranh lạnh, cuộc chiến tranh nóng đã xảy ra, và làm cho máu đỏ...

trước Phật Đản, con Phật đã không cần bôi mặt đá con Phật tội bởi, và cả hai phe Phật giáo đã cùng lấy ngày đản sinh đức Phật năm 70 làm ngày « nung chí căm thù » 1964-1970 Sáu năm qua có là bao !.

Vậy mà đã (Nói như lão Đam thì.) Thịch dấy mà suy dấy. Con Ông không hiểu các nhà sư hai phe khi hồi tưởng lại mùa Phật đản năm 64 có buồn không và các ông ấy « nghĩ ngợi gì »?

ĐỐI LẬP CHÓ ĐÁI, ĐỐI LẬP PHÁ HOẠI

Nhóm anh hùng Đông kết chốt Nhà Hát Tây, nhóm người tự nhận là đối lập với nhà nước giao chỉ đạo này ra nhiều tin nhảm, làm cho nhà nước muốn nhảy nai. Có nhiều cây viết nham nhò ở đây đã gọi những kiểu đối lập đó là đối lập kiểu chó đái. Con Ông thấy đúng, chó thường hay đái bừa bãi, mất vệ sinh, và bọn chính khứa « Ba bi lặc » trong nhóm anh hùng Đông kết chốt kia, cũng đã đối lập một cách bừa bãi, mất vệ sinh không ít.

Bởi vì toàn là loại chính khứa Ba bi lặc, nên hành động đối lập của nhóm Đông kết chốt là những hành động đối lập con nít. Bọn này đã không nhong chạy theo những cuộc xuống đường của sinh viên để ăn cỏ, tưởng như vậy là mình đã trưởng thành chính trị lắm, đã tạo được « thành tích cách mạng » lắm chưa hết, còn có những kẻ trong bọn này đã nhập vào một lực lượng Phật giáo để hô hào, xách động mọi người xuống đường đi chiếm chùa, rồi bị tái chiếm đã bù lu bù loa phía ra rằng có từ 7 tới 10 người chết, ba bốn chục người bị thương có kẻ bị trúng đạn từ mắt qua óc vv... và điều đặc biệt nhất, hay ho nhất là họ phía ngay tại Tối Cao Pháp Viện với các quan tòa và luật sư mới hay ho chứ.

Phụ họa những tin phía đó còn có một sự kiện, sự Thích Quảng Thiệp hay Quảng Thiện gì đó. Sự kiện này đi tu mà cũng nói dối như ranh, kêu có 2 em Thiện chí bị chết ngay giờ phút đầu ở cửa VNQT, có 4 kẻ chết tại chánh điện. Kết quả chẳng có ma nào hết.

Con Ông nghĩ mà chán cho bọn chính khứa con nít, những cái thùng rỗng kêu to, thay vì đối lập trên đường lối, chính sách để xây dựng quốc gia, đã đối lập bằng bạo động để phá hoại đất nước, đã đối bằng cách tung ra những tin tức láo lếu, bịa đặt để làm dân chúng hoang mang thêm. (Dân chúng hoang mang từ lâu, và cũng mất tin tưởng từ lâu ở cả phía những người lãnh đạo đất nước, cũng như phía

gọi là bọn chính khứa đối lập chó đái).

Nhân danh là những cử tri đã làm mà bỏ phiếu cho các ông đần đừ đang làm trò đối lập chó đái, phá hoại bây giờ. Nhóm Con Ông xin các ông hãy xét lại hành động và tư cách của mình, để đối lập cho đàng hoàng, cho ra cái tư cách người lớn, chứ không phải chạy không biểu tình ăn cỏ.

Có giá quá

Tờ báo « đối lập » của một ông Dân Biểu vừa cho biết là trong cuộc bỏ phiếu cho một dự luật Quan thuế và Kiểm ước mới của Hành Pháp, sau khi Thượng viện ném trả về, mỗi lá phiếu đã có giá từ 100 tới 500 ngàn đồng. Riêng cậu sán Long An Lê tài Hót đã lăm cao đối tới 1 tề, Cậu sáu nói: « Ăn cho đáng ăn.

Đã từ lâu rồi, dân chúng chỉ dám nghi ngờ là tại nhà Hát tây có một bọn phường tuồng lãnh tiền « cát sê » của ông vô danh để làm nhiều trò ma tít, nay có được một vài ông nhóm phường tuồng đó « vạch áo cho người xem lưng » nên dân mới biết là có thật.

Hôm nọ bọn Con Ông nghe sự ông Đức Nghiệp có cái « séc » 12 triệu Mỹ Kim, lại được có giấy « miễn dịch » vĩnh viễn bọn Con Ông đã ân hận là đi tu từ trước để vừa có tiền vừa khỏi « trốn » quân dịch. Nay nghe ông Dân biểu « đối lập » vạch cho thấy cái lợi của người dân biểu, vừa có tiếng, có miếng, có quyền đi du lịch buôn lậu, có quyền đi chơi gái dù bị hổ mà không bị võ, nên bọn Con Ông năm 71 này quyết ra tranh cử Hạ Viện, để mà hưởng lợi tùy theo cơ hội, theo hoàn cảnh, bám dít nhà nước hay đối lập chó đái ».

